

TEKST EN COMMENTAAR

ALGEMEEN TUCHTREGLEMENT ISR

Inleiding

Voor betrokkenen binnen de sportwereld, zoals sporters, trainers, scheidsrechters en bestuursleden, is een goed begrip van de reglementen van cruciaal belang om de sport op een eerlijke en consistente manier uit te voeren. Ook de onderlinge spelregels, of beter gezegd: gedragsregels, moeten natuurlijk duidelijk zijn.

Het overtreden van gedragsregels en/of andere reglementen kan binnen de sport via het tuchtrecht worden gesanctioneerd. Een tuchtzaak kan een (zeer) grote impact hebben op alle personen en organisaties die bij zo'n zaak betrokken zijn. Bovendien is er duidelijk sprake van toenemende (media)aandacht voor tuchtzaken binnen de sport. Het is daarom belangrijk om een goed inzicht te hebben in het sporttuchtrecht.

Het Instituut Sportrechtspraak (ISR) verzorgt voor een groot aantal sportbonden en sportorganisaties (een deel van) het tuchtrecht. Dat gebeurt volgens de regels die zijn vastgelegd in diverse reglementen, waaronder het Algemeen Tuchtreglement van het ISR (hierna: "*Algemeen Tuchtreglement*").

Dit document bevat een uitgebreide toelichting op voornoemd reglement, waarbij elk (inhoudelijk) artikel voorzien is van een gedetailleerd commentaar. Het doel van dit commentaar is om een dieper inzicht te verschaffen in de achtergrond, interpretatie en toepassing van de regels zoals vastgelegd door het ISR. Er wordt aandacht besteed aan de intenties achter de regels, mogelijke interpretatieverschillen en jurisprudentie die zich in de loop der tijd ontwikkeld heeft. Dit kan helpen om eventuele onduidelijkheden te verduidelijken en bij te dragen aan een juiste naleving van het Algemeen Tuchtreglement. Verder is het van belang dat naast dit document en het Algemeen Tuchtreglement, de normen en gedragsregels van een Sportbond, maatschappelijke normen en, voor zover van toepassing, de blauwdruk GOG worden meegenomen bij een eventuele tuchtrechtelijke procedure.

Dit document is een 'levend document' en zal wellicht van tijd-tot-tijd moeten worden aangepast, bijvoorbeeld vanwege ontwikkelingen in de (tucht)rechtspraak, maatschappelijke ontwikkelingen en/of de wijziging van het Algemeen Tuchtreglement. Dit document beoogt als een praktisch handboek te dienen voor iedereen die actief is binnen de sport en te maken krijgt met het tuchtrecht. Het is een onmisbaar naslagwerk dat zowel ter ondersteuning van de dagelijkse praktijk als bij juridische of disciplinaire kwesties geraadpleegd kan worden, maar tegelijkertijd kan er aan de inhoud van dit document geen enkele aanspraak worden ontleend. Tuchtrechters zijn ook geenszins gebonden aan de inhoud van dit Tekst & Commentaar.

COMMENTAAR BIJ:

Hoofdstuk 1: Algemene bepalingen

Artikel 1. Begripsbepalingen

Artikel 1 van het Algemeen Tuchtreglement bevat een lijst met begrippen en definities. Deze lijst met begrippen en definities is gewijzigd ten opzichte van de definities die in de vorige versie van het algemeen tuchtreglement (2020) waren opgenomen.

Er zijn een aantal opvallende wijzigingen. De meest in het oog springende wijziging is dat in de nieuwste versie van het Algemeen Tuchtreglement geen begripsbepaling is opgenomen van de term "*Lid*", terwijl in de versie uit 2020 dit nog wel een gedefinieerd begrip was. Het handhaven van dit begrip in de nieuwe versie van het Algemeen Tuchtreglement was echter niet nodig, vanwege de aangepaste en uitgebreide definitie van het begrip "*Aangeslotene*". Het handhaven van beide begrippen werd niet wenselijk geacht, omdat dit tot onduidelijkheid kon leiden en (zoals ook het geval was in de versie van het algemeen tuchtreglement uit 2020) inhoudelijk geen verschil zat tussen "*leden*" en "*aangeslotenen*".

Een *Aangeslotene* is niet per definitie via een zuiver verenigingsrechtelijke binding gebonden aan het Algemeen Tuchtreglement, maar is daaraan wel (op andere wijze) gebonden. Dat kan bijvoorbeeld doordat de Aangeslotene een verklaring heeft ondertekend waarin staat dat hij zich onderwerpt aan het Algemeen Tuchtreglement, doordat dit volgt uit een overeenkomst of uit licentievoorwaarden. Ook indien een Aangeslotene op een andere wijze aan het Algemeen Tuchtreglement is onderworpen, kan deze als Aangeslotene worden aangemerkt. Daar er geen verschil is in de toepassing van het Algemeen Tuchtreglement op een "*lid*" of een "*Aangeslotene*", is ervoor gekozen om deze definities samen te voegen. De definitie van het begrip "*Aangeslotene*" verwijst in het Algemeen Tuchtreglement aldus ook naar "*iedere natuurlijk persoon of rechtspersoon die lid is van een Sportbond*", ongeacht of die (rechts)persoon wel of geen stemrecht heeft.

Een *Beklaagde* blijft een Beklaagde in de zin van het Algemeen Tuchtreglement, ook indien en ongeacht door wie er beroep is ingesteld en ongeacht in welke fase de tuchtprocedure zich bevindt. In het algemeen tuchtreglement 2020 was dit expliciet bepaald. Met het wegnemen van deze expliciete vermelding is geen inhoudelijke wijziging beoogd ten aanzien van het begrip '*Beklaagde*', doch is slechts getracht het reglement leesbaarder te maken.

Verder is het van belang om aandacht te besteden aan de begrippen "*Aangever*", "*Aangifte*" en het nieuwe begrip "*Tuchtaangifte*". De definities van deze begrippen zijn aangepast, zodat deze beter passen bij het vernieuwde reglement.

Thans wordt er gesproken over een "*Tuchtaangifte*" indien er een verzoek wordt gedaan tot tuchtrechtelijke vervolging bij het ISR. Een melding van een mogelijke Overtreding elders (bijvoorbeeld bij het Centrum Veilige Sport Nederland, de lokale sportclub of de Sportbond) kwalificeert aldus expliciet niet als Tuchtaangifte.

De Tuchtaangifte is dus de melding van de Aangever bij het ISR van een Overtreding en moet worden onderscheiden van de Aangifte. De *Aangifte* is namelijk het stuk waarmee de Aanklager een tuchtzaak aanhangig maakt bij de Tuchtcommissie.

De Aangever is de natuurlijk persoon of de rechtspersoon die een Tuchtaangifte doet bij het ISR. Gelet op hetgeen in artikel 3 van het Algemeen Tuchtreglement is bepaald, is de Aangever het (vermeende) slachtoffer van een Overtreding, diens wettelijk vertegenwoordiger en/of de Sportbond.

Daarnaast wordt er op gewezen dat niet langer wordt gesproken over een "*Vooronderzoek*", maar dat er in het nieuwe Algemeen Tuchtreglement enkel sprake is van een "*Onderzoek*". In de definitie is bovendien verduidelijkt dat er sprake is van een feitenonderzoek en dat de Onderzoekscommissie géén oordeel geeft over de kwalificatie van de feiten.

De term Grensoverschrijdend Gedrag kent een ruime definitie. De definitie geeft op zichzelf weinig inkleuring aan het begrip. Er worden ook geen concrete handvatten aangereikt over hoe er binnen de sport met elkaar omgegaan zou moeten worden. Er zal aldus telkens gekeken moeten worden naar het normenkader dat binnen een bepaalde sport geldt, dan wel dat binnen de sport als zodanig geldt. Dat normenkader kan bijvoorbeeld vorm krijgen via gedragscodes.

Wel is er bewust gekozen voor de term "grensoverschrijdend" en niet voor de term "ongewenst". De term grensoverschrijdend maakt namelijk duidelijk dat er sprake moet zijn van het schenden van een algemeen aanvaarde norm. Bij de term ongewenst zou er een grotere mate van subjectiviteit zijn of iemand bepaald handelen wel/niet als ongewenst heeft ervaren. Die subjectiviteit wordt onwenselijk geacht. Tegelijkertijd kan iemand bepaald gedrag niet als onwenselijk hebben ervaren, maar kan er objectief bezien nog steeds sprake zijn van Grensoverschrijdend Gedrag.

Bijkomend voordeel van de ruime definitie is dat deze "mee kan bewegen" met de tijd en de ontwikkelingen in de wet en de maatschappij.

Opvallend is wellicht dat in het GOG-reglement de definitie van begeleider ontbreekt. Ook dit is een bewuste keuze (zie ook het vervolg van dit commentaar).

Artikel 2. Toepasselijkheid van het Reglement

In de praktijk is er veel discussie geweest over de toepasselijkheid van een reglement op feiten die zich voordeden voordat het reglement in werking trad ("oude zaken"). Die discussie was onder meer een veelvoorkomend onderwerp van debat in de "turnzaken" die zijn behandeld bij het ISR.

In lijn met (internationale) sporttuchtrechtspraak geldt dat de materiële voorschriften uit het Algemeen Tuchtreglement van toepassing zijn vanaf het moment dat het Algemeen Tuchtreglement van toepassing is.

Voor de "oude zaken" blijven in materiële zin de regels gelden zoals die golden op het moment dat de feiten zich voordeden. Dat betekent echter niet dat het ISR niet bevoegd zou zijn om zo'n oude zaak te behandelen. Het formele deel van het Algemeen Tuchtreglement is ook in "oude zaken" van toepassing. Op deze wijze wordt voorkomen dat "oude zaken" niet meer behandeld kunnen worden, terwijl ook recht wordt gedaan aan de gerechtvaardigde belangen van een Beklaagde en aan algemene rechtsbeginselen zoals het *nulla poena sine lege*-beginsel ('geen straf zonder wet'). Uiteraard geldt wel dat een Beklaagde niet kan worden betrokken in een tuchtrechtelijke procedure voor diens handelen op een moment dat de Beklaagde ten tijde van de (vermeende) Overtreding niet als Aangeslotene kan worden beschouwd.

In de artikelen 2.4 tot en met 2.6 zijn bepalingen opgenomen over verjaring van tuchtzaken die betrekking hebben op Grensoverschrijdend Gedrag. Uitgangspunt is dat zaken na vier jaar verjaren, welke termijn begint te lopen op het moment van de gedraging die Beklaagde wordt verweten. De verjaringstermijn is echter in sommige situaties langer, bijvoorbeeld als er binnen het strafrecht een langere verjaringstermijn geldt. Daarmee is beoogd de situatie te voorkomen dat iemand wél strafrechtelijk wordt vervolgd voor een bepaalde gedraging, maar in de sport vervolgens geen actie meer kan worden ondernomen (terwijl dat wel wenselijk zou zijn).

Verder geldt er een uitzondering op de standaard verjaringstermijn van vier jaar in het geval van de Aangever (waarmee in dit specifieke geval het (vermeende) slachtoffer wordt bedoeld) niet verwacht kon worden de Tuchtaangifte binnen die vier jaar te doen. Dit moet niet te snel worden aangenomen en het ligt op de weg van het ISR om te bewijzen dat in een bepaalde situatie van deze mogelijkheid gebruik gemaakt zou moeten worden.

In artikel 2.7 van het Algemeen Tuchtreglement is voorts bepaald dat het Algemeen Tuchtreglement algemeen van aard is. Andere, meer specifieke reglementen van het ISR (zoals het reglement voor grensoverschrijdend gedrag, doping, seksuele intimidatie, en/of matchfixing) gaan voor op het Algemeen Tuchtreglement. Ditzelfde geldt als er naast het Algemeen Tuchtreglement een specifiek (tucht)reglement van een Sportbond van toepassing is. Met uitzondering van een intern (tucht)reglement over Grensoverschrijdend Gedrag, gaan dergelijke specifieke (tucht)reglementen van de Sportbond voor op het Algemeen Tuchtreglement. Bij samenloop met

een intern algemeen (tucht)reglement van de Sportbond, gaan juist weer de bepalingen uit het Algemeen Tuchtreglement voor op de (algemene) reglementen van de Sportbond.

Hoofdstuk 2: De Tuchtprocedure

Artikel 3. Tuchtaangifte

In artikel 3.1 van het Algemeen Tuchtreglement is bepaald dat alleen een Sportbond en de persoon die van mening is dat er een Overtreding jegens hem is begaan (dan wel diens wettelijk vertegenwoordigers) van een bepaalde Overtreding een Tuchtaangifte kunnen doen.

In artikel 3.2 van het Algemeen Tuchtreglement is nader gespecificeerd dat een Tuchtaangifte gedaan moet worden bij de afdeling Aanklacht & Onderzoek van het ISR. Een signaal dat wordt gegeven bij de meldpunten in de sport (te weten bij het meldpunt van een Sportbond of een melding bij het Centrum Veilige Sport Nederland) kwalificeert niet als een Tuchtaangifte in de zin van het Algemeen Tuchtreglement (zie ook de aantekening bij artikel 1). Als er bij andere organisaties signalen binnenkomen, is het aan hen om de Aangever door te verwijzen naar het ISR.

Uitzondering op het voorgaande is een melding welke binnenkomt op een andere afdeling van het ISR. In een dergelijk geval zal zo'n melding worden doorgezet naar de juiste afdeling van het ISR, te weten de afdeling Aanklacht & Onderzoek, en wel als Tuchtaangifte worden behandeld.

Ten opzichte van het algemeen tuchtreglement 2020 is tevens de "Casemanager" toegevoegd aan dit Algemeen Tuchtreglement. Door artikel 3.3 van het Algemeen Tuchtreglement wordt rechtgedaan aan de feitelijke gang van zaken, waarbij een Casemanager de Tuchtaangifte ontvangt en vervolgens deelt met de Aanklager.

De Tuchtaangifte wordt wel gedeeld met de Sportbond, maar niet met de Beklaagde. Dat blijkt uit artikel 3.4 van het Algemeen Tuchtreglement. Als de Sportbond de Tuchtaangifte doet, zal de Sportbond ook degene die meent dat er een Overtreding jegens hem is begaan daarover moeten informeren. Die verantwoordelijkheid ligt niet bij het ISR, maar bij de betreffende Sportbond. De Aangever (niet zijnde de Sportbond) wordt bovendien door (de Aanklager van) het ISR geïnformeerd over de meldpunten in de sport voor verdere advisering en voorlichting.

In artikel 3.5 van het Algemeen Tuchtreglement is gespecificeerd dat het de Aangever vrij staat om een Tuchtaangifte schriftelijk en gemotiveerd in te trekken. Als de Tuchtaangifte is ingetrokken beoordeelt de Aanklager of het zinvol is om de zaak in het kader van een veilige sport(beoefening) voort te zetten. De Aanklager behoudt aldus alle bevoegdheden om de tuchtzaak voort te zetten.

Als er gelijktijdig een strafrechtelijke procedure tegen de Beklaagde loopt, bepaalt artikel 3.6 van het Algemeen Tuchtreglement dat de Aanklager de Tuchtaangifte tijdelijk niet in behandeling kan nemen, in afwachting van een beslissing in een lopende strafzaak. De term “lopende strafzaak” houdt in dat het de Aanklager vrij staat om de behandeling van de Tuchtaangifte aan te houden totdat er een onherroepelijke strafrechtelijke beslissing is genomen. Afhankelijk van de status van de tuchtprocedure kan het zijn dat de Beklaagde nog niet is geïnformeerd dat er een Tuchtaangifte jegens hem is gedaan. In dat geval bepaalt artikel 3.6 dat de Aanklager de Beklaagde wel informeert over het feit dat er een Tuchtaangifte jegens hem is gedaan, zodra de Aanklager van oordeel is dat deze kennisgeving mogelijk is zonder de lopende strafzaak te schaden.

Artikel 4. Eerste beoordeling Tuchtaangifte

In artikel 4 wordt bepaald dat de Aanklager een Tuchtaangifte op marginale basis (ook wel: *prima facie* basis) beoordeelt. Dat houdt in dat de Aanklager moet beoordelen of er, gelet op de Tuchtaangifte, op het eerste gezicht sprake zou kunnen zijn van een overtreding van het Algemeen Tuchtreglement. Als de Aanklager op basis van de Tuchtaangifte van oordeel is dat er sprake is van “*evidente ongegrondheid*”, dan kan hij besluiten de Tuchtaangifte niet verder in behandeling te nemen. Hiervan zou bijvoorbeeld sprake kunnen zijn als een Tuchtaangifte wordt gemaakt over een kwestie waarvan op voorhand volstrekt duidelijk is dat deze niet tuchtrechtelijk verwijtbaar is of wanneer er andere zwaarwegende omstandigheden zijn die maken dat het verder behandelen van de Tuchtaangifte niet wenselijk is (zoals het overlijden van de Beklaagde). De Aanklager streeft ernaar binnen veertien dagen na ontvangst van de Tuchtaangifte de marginale beoordeling te verrichten en informeert de Aangever en de Sportbond (als dit niet de Aangever was) ingeval deze streeftermijn niet wordt gehaald.

De Aanklager moet zeer terughoudend zijn in het aanmerken van een Tuchtaangifte als “*evident ongegrond*”. Het uitgangspunt is en blijft dat Aanklagers Tuchtaangiftes “gewoon” in behandeling nemen. Dit is dan ook de reden dat er een motiveringsplicht is opgenomen in artikel 4.2 indien de Aanklager de Tuchtaangifte wel aanmerkt als evident ongegrond.

Verder staat in het eerste lid van artikel 4 dat de Aanklager uit eigen beweging nagaat of hij bevoegd is om de Tuchtaangifte in behandeling te nemen c.q. of de Aangever ontvankelijk is. De Aanklager gaat daarbij onder meer na of de Beklaagde gebonden is aan het Algemeen Tuchtreglement en of de zaak niet is verjaard (*zie artikel 2*).

In artikel 4.3 is opgenomen dat de Aanklager de Beklaagde op de hoogte brengt van het feit dat er een Tuchtaangifte jegens hem is gedaan. Dit blijft enkel achterwege indien zwaarwegende omstandigheden zich hiertegen verzetten. Ook hierbij geldt dat de Aanklagers zeer terughoudend moeten zijn met het toepassen van deze uitzonderingsmogelijkheid.

Artikel 4.4 van het Algemeen Tuchtreglement bepaalt dat een Aanklager gedurende een tuchtprocedure zich kan laten bijstaan door een Casemanager.

Artikel 5. Onderzoek

Uit artikel 5 van het Algemeen Tuchtreglement vloeit voort dat de Onderzoekscommissie in opdracht van de Aanklager een feitenonderzoek kan doen. Het is niet verplicht dat de Aanklager een Onderzoek instelt. De Aanklager zou bijvoorbeeld kunnen afzien van het instellen van een Onderzoek als de Beklaagde de feiten uit de Tuchtaangifte erkent. De Beklaagde kan deze feiten bijvoorbeeld erkennen in reactie op de mededeling door de Aanklager dat er een Tuchtaangifte jegens hem is gedaan, zoals vermeld in artikel 4.3 van het Algemeen Tuchtreglement.

Als er wordt overgegaan tot het doen van een Onderzoek, dan worden de Beklaagde, de Aangever en de Sportbond (als dat niet de Aangever was) daarvan door de Aanklager op de hoogte gebracht (artikel 5.1). Die mededeling aan de Beklaagde blijft achterwege indien zwaarwegende omstandigheden maken dat die mededeling niet wenselijk is. Er is voor gekozen om de “zwaarwegende omstandigheden” niet nader te specificeren, zodat maatwerk mogelijk blijft. Wel blijkt uit de woordkeuze dat het uitgangspunt opnieuw dient te zijn dat een Beklaagde wordt geïnformeerd. Het is belangrijk dat dit gebeurt, zulks in het kader van *hoor- en wederhoor* en in het kader van de *redelijkheid en billijkheid*.

Dat invulling wordt gegeven aan deze beginselen is wenselijk, mede gelet op de (mogelijke) samenloop met strafrechtelijke of civielrechtelijke (bijvoorbeeld arbeidsrechtelijke) procedures waarin eveneens bepaalde waarborgen gelden. Het zou niet passen, mede gelet op het bijzondere karakter van het (sport)tuchtrecht en de mogelijke effecten daarvan, om veel lagere eisen te stellen aan een tuchtrechtelijk onderzoek dan aan, bijvoorbeeld, een arbeidsrechtelijk onderzoek.

In artikel 5.2 is opgenomen dat de Aanklager de Beklaagde instructies mag geven, welke door de Beklaagde dienen te worden nagekomen, indien en voor zover dat naar het oordeel van de Aanklager noodzakelijk is voor een ordentelijk verloop van het Onderzoek. Vanzelfsprekend dienen dergelijke instructies redelijk en in het belang van het Onderzoek te zijn. Daarbij kan worden gedacht aan het verzoek om geen contact op te nemen met het vermeende slachtoffer of met specifieke getuigen.

Vervolgens bepaalt artikel 5.3 dat de Onderzoekscommissie aan de door haar onderzochte feiten geen (waarde)oordeel of kwalificatie verbindt. Het Onderzoek door de Onderzoekscommissie is enkel bedoeld om alle benodigde feiten helder in beeld te krijgen teneinde de Aanklager in staat te stellen een gewogen beslissing te nemen voor het vervolg van de Tuchtaangifte. Het is dan ook pas aan de Aanklager om enige kwalificatie of waardeoordeel aan de door de Onderzoekscommissie verstrekte feiten te verbinden.

In artikel 5.4 staat dat er voor betrokkenen een mogelijkheid bestaat om binnen zeven dagen na ontvangst van de schriftelijke kennisgeving conform artikel 5.1 onderzoekswensen kenbaar te maken. Uiteindelijk bepaalt de Aanklager echter tezamen met de Onderzoekscommissie hoe het Onderzoek wordt vormgegeven, waarbij de Aanklager c.q. de Onderzoekscommissie acht kan (lees: moet) slaan op de goede suggesties van de partijen waarmee is overlegd (terwijl “slechte” suggesties niet hoeven te worden opgevolgd). De Aanklager heeft de discretionaire bevoegdheid om te beoordelen welke suggesties “goed” zijn. Als de Beklaagde op grond van artikel 5.1 niet op de hoogte is gebracht van het feit dat er een Onderzoek wordt gestart, dan ligt het in de rede om ook niet met de Beklaagde te overleggen over de wijze waarop het Onderzoek wordt ingericht.

Indien en zodra de Beklaagde alsnog op de hoogte wordt gebracht van het Onderzoek en/of de Tuchtaangifte, zal alsnog overleg met de Beklaagde moeten plaatsvinden over de wijze waarop het Onderzoek (verder) wordt vormgegeven. Daarbij zal van belang zijn dat de Beklaagde ook inzicht krijg in de uitkomsten van het Onderzoek tot dan toe. Ook dit is relevant in het kader van *hoor- en wederhoor* en een *eerlijk proces*.

Als de Beklaagde geen mogelijkheid heeft gekregen tot inspraak, zal dit afbreuk doen aan de betrouwbaarheid van het onderzoeksrapport. Het is echter uiteindelijk aan de Commissie om het onderzoeksrapport op waarde te schatten.

In artikel 5.5 staat omschreven welke bevoegdheden de Aanklager heeft in het kader van het te verrichten Onderzoek, welke bevoegdheden hij (gedeeltelijk) kan delegeren aan de Onderzoekscommissie en/of een betrokken Casemanager. Daarbij wordt onder andere verwezen naar het tuchtrechtelijk verleden van de Beklaagde. Dat is niet beperkt tot de situaties waarin de Beklaagde daadwerkelijk tuchtrechtelijk is veroordeeld, maar ook andere zaken spelen daarbij een rol. Denk bijvoorbeeld aan waarschuwingen die vanuit een lokale sportvereniging zijn verstrekt, gesprekken die eerder hebben plaatsgevonden met een Beklaagde, etc. Deze informatie kan voor de Aanklager uiteindelijk van belang zijn bij het verbinden van een (waarde)oordeel of kwalificatie aan de feiten.

Artikel 5.6 schrijft voor dat van een onderzoeksgesprek een schriftelijk verslag wordt gemaakt dat door de gehoorde wordt ondertekend. Deze schriftelijke vastlegging dient als waarborg van de kwaliteit van het uiteindelijke onderzoeksrapport.

Blijkens artikel 5.7 mag de Onderzoekscommissie ook zaken onderzoeken die vallen buiten het bereik van de originele Tuchtaangifte en/of het originele Onderzoek, indien er een vermoeden bestaat dat die andere zaken (ook) een Overtreding opleveren in de zin van het Algemeen Tuchtrecht (of anderszins een tuchtrechtelijk verwijtbare overtreding van reglementen zou inhouden). Deze bevoegdheid lijkt op gespannen voet te staan met het feit dat de Onderzoekscommissie een feitenonderzoek doet en de feiten niet kwalificeert. Afstemming met de Aanklager is aldus vereist, voordat het Onderzoek wordt uitgebreid.

Uiteindelijk stelt de Aanklager een onderzoeksrapport op. De Sportbond ontvangt het onderzoeksrapport overeenkomstig artikel 5.9 in beginsel binnen veertien dagen na afronding van het onderzoeksrapport van de Aanklager. De Sportbond mag daar vervolgens binnen veertien dagen na ontvangst op reageren en input geven voor hoe zij meent dat de zaak verder behandeld zou moeten worden. In het kader van de snelheid van de tuchtprocedure, dient de Sportbond het ISR wel binnen zeven dagen na ontvangst van het onderzoeksrapport te informeren of zij (nog) gebruik wenst te maken van de mogelijkheid om haar zienswijze met het ISR te delen. Pas daarna krijgt de Beklaagde het onderzoeksrapport te zien. Dat laatste dient te gebeuren voordat er vervolgstappen worden genomen, waaronder expliciet wordt verstaan het aanbieden van een Schikkingsvoorstel, dan wel het formuleren van een Aangifte.

Bij het delen van (onderdelen van) het onderzoeksrapport met de Sportbond, dient het ISR de procedures te volgen zoals vastgelegd in het onderzoeksprotocol van het ISR, waarbij altijd rekening wordt gehouden met de vereisten van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG).

Het (vermeende) slachtoffer ontvangt in beginsel géén afschrift van het onderzoeksrapport, ook niet als hij de Aangever van de Tuchtaangifte was. Het ISR kan er wel voor kiezen om een soort samenvatting van het Onderzoek met het (vermeende) slachtoffer te delen.

Artikel 6. Aanklager

In artikel 6.1 van het Algemeen Tuchtreglement zijn de bevoegdheden van de Aanklager omschreven. Dit zijn de bevoegdheden die de Aanklager heeft nadat het Onderzoek is afgerond en het onderzoeksrapport is opgesteld en met de betreffende partijen is gedeeld. Anders gezegd: artikel 6.1 geeft de mogelijkheden die een Aanklager heeft: seponeren middels een Sepot, een Schikkingsvoorstel doen aan de Beklaagde of een Aangifte formuleren en de zaak aanhangig maken bij de Tuchtcommissie. Volledigheidshalve, de Aanklager heeft overeenkomstig artikel 4.1 en 4.4 al de bevoegdheid om een Tuchtaangifte te Seponeren c.q. een Schikkingsvoorstel te doen voordat er een Onderzoek is ingesteld. De bevoegdheden van de Aanklager zoals vermeld in artikel 6.1 zien dus specifiek op de situatie nádat de Onderzoekscommissie het Onderzoek heeft afgerond.

In artikel 6.2 is de termijn opgenomen waarbinnen de Aanklager van zijn bevoegdheden zoals vermeld in het eerste lid, gebruik dient te maken. Hiermee is beoogd een harde termijn in het leven te roepen, zodat zaken niet “op de plank” blijven liggen. Het is voor alle betrokkenen (Beklaagde, Aangever, Sportbond, etc.) van belang dat procedures voldoende voortvarend worden behandeld en niet te lang duren. Hoewel de Aanklager aldus een termijn van in ieder geval vier weken heeft om gebruik te maken van diens bevoegdheden, moet het streven zijn zo spoedig mogelijk te

bepalen hoe er met een zaak wordt verder gegaan. Onnodige vertraging die wordt veroorzaakt door de Aanklager kan door de Commissie worden betrokken in diens besluitvorming.

Artikel 7. Sepot

Een Sepot moet door de Aanklager worden gemotiveerd. Het besluit en de motivatie moeten worden gedeeld met de betreffende Sportbond, de Beklaagde en de Aangever (indien dit niet de Sportbond was). De Aanklager kan er, naar eigen inzicht en met inachtneming van privacywetgeving, voor kiezen ook anderen te informeren over het Sepot (al dan niet met motivatie).

De motivatie moet afdoende zijn, maar mag summier blijven. Het gaat erom dat de achterliggende redenen voldoende kenbaar zijn. Daarbij geldt dat op grond van artikel 8 van het Algemeen Tuchtreglement door enkele partijen beroep kan worden ingesteld tegen een Sepot van de Aanklager. Des te beter het Sepot is gemotiveerd, des te kansrijker is dat het Sepot in stand kan blijven (zie ook het commentaar bij artikel 8).

Artikel 8. Beroep tegen Sepot

Uitsluitend de Aangever (of diens wettelijk vertegenwoordigers als de Aangever een natuurlijk persoon was) en de Sportbond kunnen binnen veertien (14) dagen na ontvangst van het Sepot beroep instellen tegen dat besluit, ongeacht in welk stadium dit Sepot wordt genomen. Met de termijn van veertien dagen is beoogd een harde termijn in te voeren. Er moet van worden uitgegaan dat de Aanklager een weloverwogen beslissing heeft genomen en de Beklaagde heeft een groot belang bij (rechts)zekerheid. Daarom is gekozen voor een betrekkelijk korte termijn voor het instellen van beroep tegen het Sepot.

Het beroep moet schriftelijk worden ingediend bij de Tuchtcommissie en dient aan een aantal voorwaarden te voldoen (artikel 8.2). Als het beroep niet alle relevante gegevens bevat, *kan* de Tuchtcommissie besluiten het beroep niet in behandeling te nemen. Uit het woord “kan” volgt een discretionaire bevoegdheid van de Tuchtcommissie om het beroep toch in behandeling te nemen (bijvoorbeeld als alleen de lijst met getuigen ontbreekt) of om nadere informatie bij degene die het beroep instelt op te vragen (buiten de termijn van veertien dagen). Uitgangspunt zal moeten zijn, gelet op de rechtszekerheid, dat de Tuchtcommissie in beginsel de termijn niet verlengt en/of het beroep bij het ontbreken van relevante gegevens niet in behandeling neemt.

In artikel 8.3 van het Algemeen Tuchtreglement is omschreven dat de Tuchtcommissie een termijn van veertien dagen kan verlenen aan de Aangever, dan wel de Sportbond (als dit niet de Aangever was) om de gronden (motivatie) van het beroep aan te leveren, indien dit initieel was nagelaten.

Artikel 8.4 bepaalt dat de partij die beroep instelt zich kan laten bijstaan door een gemachtigde. De Tuchtcommissie mag vragen om een volmacht indien zij twijfelt of de gemachtigde wel daadwerkelijk namens die partij optreedt (behoudens in het geval dat een advocaat optreedt als gemachtigde).

In artikel 8.5 staat dat de Tuchtcommissie het beroep op het Sepot marginaal toetst. Het gaat er dus om dat de Aanklager in redelijkheid tot het Sepot heeft kunnen komen, ook als het beroep van de Aangever bekend zou zijn geweest. Als dat het geval is, dan wordt het beroep verworpen. Let op: het is niet de bedoeling dat de Tuchtcommissie de zaak al zodanig behandelt dat er een oordeel wordt gevormd of er al daadwerkelijk sprake is van tuchtrechtelijk verwijtbaar gedrag. Slechts de redelijkheid van het Sepot wordt getoetst aan de hand van het ingestelde beroep tegen het betreffende Sepot. Daarbij geldt dat een goed onderbouwd Sepot van de Aanklager de kans vergroot dat deze in de beroepsprocedure blijft staan. Immers wordt de Aanklager niet om extra input gevraagd (zie ook het commentaar bij artikel 7).

In artikel 8.7 is uitgewerkt wat er gebeurt als het beroep gegrond wordt verklaard. De zaak wordt dan terugverwezen naar een Aanklager van het ISR, maar wel naar een andere Aanklager van het ISR. Die andere Aanklager heeft opnieuw de bevoegdheden als bedoeld in artikel 6.1 van het Algemeen Tuchtrecht. De nieuwe Aanklager zou aldus opnieuw een (beter gemotiveerd) Sepot kunnen nemen, maar dit ligt niet in de rede. Uitgangspunt zal zijn dat de nieuwe Aanklager een Schikkingsvoorstel doet, dan wel (alsnog) een Onderzoek instelt. Als dat Onderzoek er (al) is geweest, zal de nieuwe Aanklager in principe wel opnieuw een Sepot kunnen nemen.

Artikel 9. Schikkingsvoorstel

De Aanklager kan een Beklaagde in staat van beschuldiging stellen en *kan* (maar hoeft niet) vervolgens een Schikkingsvoorstel doen aan de Beklaagde. De Aanklager kan daartoe eerst overleg hebben met de Aangever en/of een Sportbond, maar is daartoe niet verplicht. De Aanklager is uiteindelijk degene die bepaalt of er een Schikkingsvoorstel wordt gedaan en zo ja, wat dat voorstel inhoudt. Let op: op het moment dat de Aanklager het Schikkingsvoorstel doet, dient de Beklaagde te beschikken over het onderzoeksrapport (als dat er is). De Beklaagde zal namelijk op het moment dat het Schikkingsvoorstel wordt gedaan, moeten kunnen beoordelen op basis waarvan dat voorstel wordt gedaan en of hij dat voorstel in dat licht redelijk acht.

De Beklaagde heeft een termijn van veertien (14) dagen om op het Schikkingsvoorstel te reageren. Indien de Beklaagde niet binnen deze termijn op het Schikkingsvoorstel reageert, wordt het voorstel geacht te zijn verworpen (artikel 9.3).

Artikel 9.4 gaat over een geaccepteerd Schikkingsvoorstel. Als een voorstel wordt geaccepteerd, komt de mogelijkheid tot het doen van een Aangifte te vervallen. Als er nieuwe feiten en omstandigheden naar voren komen, dan kan de Aanklager op die zaken mogelijk wél een nieuwe

zaak starten. Dat moet dan echter wel los staan van de feiten waarover de schikking gaat. Als het Schikkingsvoorstel na beroep wordt teruggedraaid (artikel 10.8 van het Algemeen Tuchtreglement) herleeft de bevoegdheid van de Aanklager om alsnog een zaak bij de Tuchtcommissie aanhangig te maken ten aanzien van de feiten waarvoor oorspronkelijk een Schikkingsvoorstel was gedaan. Het tegenovergestelde is overigens niet beoogd. Als de Aanklager een Aangifte heeft gedaan en er komen nieuwe feiten en omstandigheden naar boven, dan heeft de Aanklager nog steeds de bevoegdheid om een Schikkingsvoorstel te doen aan de Beklaagde.

In artikel 9.5 van het Algemeen Tuchtreglement staat dat de Aanklager, als een Schikkingsvoorstel wordt verworpen door de Beklaagde, de sanctie-eis mag aanpassen. Dat betekent dat er ook voor gekozen kan worden om een zwaardere eis voor te leggen in de tuchtprocedure.

Artikel 10. Beroep tegen Schikkingsvoorstel

De Aangever en de Sportbond kunnen binnen veertien dagen nadat zij kennis hebben genomen van een geaccepteerd Schikkingsvoorstel beroep indienen bij de Tuchtcommissie. Daarbij wordt dan door de Tuchtcommissie geoordeeld of de Aanklager in redelijkheid het betreffende Schikkingsvoorstel heeft kunnen doen. Deze beoordeling ziet zowel op de vraag of de Aanklager in redelijkheid heeft kunnen beslissen om een Schikkingsvoorstel te doen, alsmede de vraag of de gekozen sanctie en de zwaarte daarvan niet evident onredelijk zijn.

Als de Tuchtcommissie het beroep gegrond verklaart, kan er alsnog een tuchtzaak aanhangig worden gemaakt (of er kan een nieuw, en gewijzigd, Schikkingsvoorstel worden gedaan). Een geaccepteerd Schikkingsvoorstel mag in zo'n geval niet worden beschouwd als schuldbekentenis van de Beklaagde.

Artikel 11. Aangifte

Als de Aanklager een Aangifte formuleert dient de Aangifte zodanig worden vormgegeven dat het voor de Beklaagde duidelijk is wat hem wordt verweten en welke artikelen uit het Algemeen Tuchtreglement zouden zijn overtreden. Ook moet reeds in dit stadium duidelijk worden welke sancties de Aanklager voorstelt (en waarom). De Aanklager heeft een ruime beoordelingsvrijheid als het gaat om de sanctie-eis.

Mede gelet op het voorgaande bepaalt artikel 11 welke gegevens er in de Aangifte opgenomen moeten worden. Als er enkele zaken ontbreken, is het aan de Tuchtcommissie om daaraan redelijke gevolgen te verbinden. Het ontbreken van een omschrijving van het tuchtrechtelijke verwijt dat wordt gemaakt, zal moeten leiden tot niet-ontvankelijkheid van de Aanklager, terwijl het ontbreken van een lijst met getuigen zal moeten leiden tot het niet-horen van die getuigen.

In artikel 11.2 staat dat de Aangifte de basis vormt voor de verdere procedure. Het is derhalve in beginsel niet mogelijk de Aangifte op een later moment “aan te vullen” of “uit te breiden”. Een Aangifte moet zorgvuldig worden geformuleerd. De gedachte hierachter is dat het de Beklaagde duidelijk moet zijn waarvan hij/zij wordt verdacht. Het is aldus niet vereist dat de Aanklager telkens alles opneemt in de Aangifte zelf, maar wel zal de Aanklager moeten verwijzen naar bewijsmiddelen waaruit een en ander blijkt en de Aanklager zal duiding moeten geven aan het onderzoeksrapport. Met het voorgaande is niet beoogd dat de Aanklager in de loop van de procedure (bijvoorbeeld na ontvangst van het verweerschrift) geen nieuwe bewijsmiddelen mag aandragen, maar hiermee is vooral beoogd dat de Overtreding niet zwaarder wordt gemaakt tijdens de procedure zonder dat de Beklaagde een reële mogelijkheid heeft om zich daartegen te verweren. Als nieuwe feiten en omstandigheden naar voren komen, kan de Aanklager daar natuurlijk wél een nieuwe procedure voor starten.

Artikel 12. Verweerschrift

Artikel 12.1 bepaalt dat de Aangifte uiterlijk binnen veertien dagen nadat de zaak bij de Tuchtcommissie aanhangig is gemaakt, door de Tuchtcommissie naar de Beklaagde wordt gezonden. Verder informeert het ISR de Beklaagde over het verloop van de tuchtprocedure bij het ISR en diens belangrijkste rechten. Het ISR zou in dat kader gebruik kunnen maken van een standaard flyer. Indien de woon- of verblijfplaats van de Beklaagde niet bekend zijn, dan kan de Beklaagde eveneens op andere wijze op de hoogte worden gebracht van de Aangifte (bijvoorbeeld via WhatsApp, per e-mail of per openbaar betekend exploit).

Nadat de Aangifte door de Tuchtcommissie naar de Beklaagde is verzonden, heeft de Beklaagde een termijn van vier (4) weken voor het indienen van een verweerschrift. Het ISR wordt aangemoedigd om de uiterste datum voor het indienen van het verweerschrift expliciet te benoemen in het bericht dat wordt verzonden aan de Beklaagde. Op verzoek van de Beklaagde wordt de termijn voor het indienen van het verweerschrift met veertien (14) dagen verlengd. Bij dit eerste verzoek vindt geen verdere (belangen)afweging plaats. Bij een nader verzoek tot uitstel geldt dat er wel een belangenafweging plaatsvindt. De Tuchtcommissie zal daarbij onder meer moeten meewegen hoe complex c.q. omvangrijk een zaak is en of uitstel in dat kader redelijk c.q. noodzakelijk te achten is. De Kamervoorzitter van de Tuchtcommissie is zelfstandig bevoegd om een beslissing te nemen over het verzochte uitstel. Bij deze beoordeling dient de (Kamervoorzitter van de) Tuchtcommissie te waken voor onnodige vertraging van de procedure, waarbij ook beoordeeld moet worden wie er een belang heeft bij eventuele vertraging van de procedure en/of het voorkomen daarvan.

Als de Beklaagde geen verweerschrift indient, wordt de Beklaagde geacht in te stemmen met de Aangifte en de daarin geformuleerde sanctie-eis. De Tuchtcommissie kan de zaak dan “bij verstek” en schriftelijk (dus zonder zitting) afdoen. De Beklaagde verliest dan ook het recht om verder verweer te voeren (*renouncement of rights*).

Artikel 12.4 bepaalt welke zaken moeten worden opgenomen in het verweerschrift. Als één of meerdere van deze punten ontbreken, dan is het aan de Tuchtcommissie om te beoordelen wat daarvan in redelijkheid het gevolg moet zijn. Zo kan het niet noemen van getuigen ertoe leiden dat de Tuchtcommissie geen getuigen zal horen, terwijl het niet opnemen van een inhoudelijk verweer ertoe kan leiden dat de Tuchtcommissie oordeelt dat de Beklaagde het eens is met de Aangifte en de sanctie-eis van de Aanklager.

Artikel 12.5 dient ter bescherming van de Beklaagde. Het (grote) effect van een tuchtprocedure op iemand die daaraan is onderworpen moet niet worden onderschat. In dat kader moet er thans vanuit worden gegaan dat iemand zich niet juridisch laat vertegenwoordigen, bijvoorbeeld omdat daarmee hoge kosten gemoeid zijn. Er moet aldus vanuit worden gegaan dat de Beklaagde een leek is op het gebied van het sporttuchtrecht. Een te formalistische benadering zou daarbij niet passend zijn, waardoor de Commissie formele kwesties ambtshalve zou moeten beoordelen.

Artikel 13. Zitting

In artikel 13.1 staat dat de Tuchtcommissie bepaalt wanneer en waar de zitting plaatsvindt. De Tuchtcommissie kan ook bepalen dat de zitting digitaal (bijvoorbeeld via Microsoft Teams) wordt gehouden (artikel 13.9). Naast de Aangever, Sportbond en Beklaagde worden ook degenen waarvan de verschijning door de Tuchtcommissie gewenst wordt geacht opgeroepen voor de zitting. Een dergelijke oproep dient ten minste tien dagen voor de dag van de zitting schriftelijk te zijn medegedeeld.

Uit artikel 13.2 vloeit voort dat het uitgangspunt is dat een Beklaagde op de zitting aanwezig is c.q. moet zijn. Het kan echter niet zo zijn dat de Beklaagde er voordeel bij heeft om niet op de zitting te verschijnen. Als de Beklaagde niet op de zitting verschijnt dient de Tuchtcommissie derhalve telkens na te gaan of de Beklaagde wist van de zitting (bijvoorbeeld doordat de oproep tijdig verzonden is naar het juiste (e-mail)adres). Zo ja, dan kan de Tuchtcommissie de procedure ook voortzetten in afwezigheid van de Beklaagde. Als de Commissie niet met zekerheid kan vaststellen dat de Beklaagde juist is opgeroepen voor de zitting, dan zal de Commissie een nieuwe zitting moeten inplannen. Als anderen dan de Beklaagde niet ter zitting verschijnen, zal de zitting in beginsel doorgang moeten vinden.

In artikel 13.3 is verduidelijkt dat de Tuchtcommissie een partij die dit verzoekt kan toestaan bepaalde getuigen en deskundigen op te roepen (ook partijgetuigen). De Tuchtcommissie kan ook besluiten dat geen getuigen zullen worden opgeroepen, omdat zij vooraf van oordeel is dat zo'n getuige of deskundige geen redelijke bijdrage kan leveren aan het debat. De Tuchtcommissie moet daarin wel een terughoudende instelling hanteren, omdat vooraf nooit precies duidelijk zal zijn wat zal worden verklaard. Als een getuige niet verschijnt, dan komt dat in beginsel voor rekening en risico van degene die de betreffende getuige en/of deskundige wenste te horen op de zitting. De

Tuchtcommissie kan de procedure dan voortzetten en zich baseren op het overige bewijs in het dossier.

Artikel 13.4 schrijft voor dat een Beklaagde en een Aanklager zo vroeg mogelijk duidelijk moeten maken welke getuigen en/of deskundigen zij tijdens de zitting nog zouden willen horen. Blijft zo'n mededeling achterwege, dan hoeft de Tuchtcommissie geen rekening te houden met de wens om getuigen te horen. Het staat de Tuchtcommissie echter vrij tóch rekening te houden met die wens. Daarbij speelt wederom mee dat de Beklaagde een leek zal zijn op het gebied van het sporttuchtrecht en een te formalistische benadering daar niet bij past. De Tuchtcommissie kan in dat kader ook meewegen in welke mate de getuigen relevant (c.q. objectief) zijn en kan tevens het belang van de zaak c.q. de ernst van de vermeende Overtreding laten meewegen. Hoe serieuzer de aanklacht en mogelijke gevolgen, des te logischer is het om alsnog getuigen en/of deskundigen toe te staan.

De zitting vindt in beginsel achter gesloten deuren plaats. Dit is ter bescherming van de (privacy van de) Beklaagde. De Aangever en het Bondsbestuur (als dit niet de Aangever was) zijn echter altijd bevoegd om bij de zitting aanwezig te zijn.

Is een Beklaagde meerderjarig? Dan kan de Tuchtcommissie besluiten tot een openbare zitting (bijvoorbeeld omdat een zaak veel maatschappelijke onrust met zich meebrengt). Uitgangspunt is echter dat ook dan een zitting achter gesloten deuren plaatsvindt.

Een Beklaagde kan ook verzoeken om een openbare zitting. Dat is een recht van de Beklaagde (zie o.a. de gerechtelijke uitspraken uit de *Pechstein-saga*) op grond van artikel 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Artikel 13.6, 13.7 en 13.12 zijn ingevoerd met het doel dat de Tuchtcommissie kan waken over een ordentelijk verloop van de zitting en een ter zake dienend getuigen- dan wel deskundigenverhoor.

Het opstellen van een "proces-verbaal" van de zitting, zoals is bepaald in artikel 13.8, is relevant in verband met de mogelijkheid van het instellen van beroep bij de Commissie van Beroep. Ook op een later moment moet met een bepaalde mate van zekerheid duidelijk zijn wat er tijdens een zitting is besproken, temeer nu het uitgangspunt is dat een zitting plaatsvindt achter gesloten deuren. Het proces-verbaal hoeft niet te voldoen aan de eisen die aan een proces-verbaal van een rechtbank c.q. gerechtshof worden gesteld. Het gaat om een zakelijke weergave van hetgeen besproken is. Het staat partijen vrij om het proces-verbaal aan te vullen, indien zij zich zaken anders herinneren. Een reactie op het proces-verbaal kan aan het procesdossier worden toegevoegd, mits er geen sprake is van "napleiten". Daarvoor is zo'n reactie niet bedoeld.

Als een Beklaagde niet in de procedure verschijnt door een verweerschrift in te dienen en/of aangeeft geen behoefte te hebben aan een mondelinge behandeling van de tuchtzaak, dan kan de

Tuchtcommissie de zaak ook schriftelijk afdoen. Deze regel (artikel 13.9) is opgenomen om zo tegemoet te komen aan de wensen om het sporttuchtrecht praktisch uitvoerbaar te houden.

In artikel 13.10 is opgenomen dat een Beklaagde zich kan laten bijstaan door een tolk. Als er wordt getwijfeld aan de kwalificaties van de door de Aanklager of de Beklaagde voorgestelde tolk, kan de Tuchtcommissie ook zelfstandig besluiten om een tolk in te schakelen (artikel 13.11). De kosten van de tolk komen dan (ook) voor rekening van de partij die de bijstand van een tolk wenst. Van de Tuchtcommissie wordt aldus een bepaalde mate van terughoudendheid verwacht bij het inschakelen van een tolk die niet door de Beklaagde is geregeld c.q. voorgedragen.

Artikel 14. Uitspraak

Artikel 14.1 bepaalt dat er zo spoedig mogelijk (na de zitting) een uitspraak gedaan moet worden door de Tuchtcommissie. Uitgangspunt is dat dit binnen vier weken moet geschieden. Alle betrokken partijen zijn immers gebaat bij duidelijkheid. Mede gelet op het feit dat de sporttuchtrechtspraak grotendeels draait op vrijwilligers, is ervoor gekozen om geen harde termijn (en dus slechts een streeftermijn) op te nemen waarbinnen de uitspraak moet worden gedaan.

Artikel 14.2 tot en met 14.5 zijn opgenomen om te voorkomen dat de "leek-Beklaagde" wordt veroordeeld voor zaken waar hij nooit voor veroordeeld had kunnen worden bij het voeren van een bepaald (bevoegdheids)verweer. De Beklaagde die zich wel professioneel laat vertegenwoordigen, komt een soortement "extra" bescherming toe op basis van voornoemde artikelen.

Artikel 14.6 draait om de Bewezenverklaring. Als er tot een Bewezenverklaring wordt gekomen (het gaat aldus dan om de vaststelling dat er in tuchtrechtelijke zin sprake is van een Overtreding), dient ook een sanctie te volgen. Slechts in uitzonderlijke gevallen kan de Tuchtcommissie een sanctie achterwege laten (vergelijk het met een "schuldigverklaring zonder straf of maatregel" in het strafrecht). De sanctie kent in principe directe werking (vergelijkbaar met "een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis"), maar de Tuchtcommissie kan in de uitspraak ook bepalen dat de sanctie pas ingaat als onherroepelijk vaststaat dat de Beklaagde de Overtreding heeft begaan. Dat is dan pas nadat duidelijk is dat er geen beroep wordt ingesteld en/of indien de Commissie van Beroep uitspraak heeft gedaan (artikel 14.8).

Als bepaalde verwijten niet komen vast te staan, dan volgt vrijspraak. Dit was onder het oude reglement in feite ook al zo, al leverde de bewoordingen uit de vorige versie van het reglement ruimte voor discussie.

Artikel 14.8 is ingevoerd om de Tuchtcommissie de mogelijkheid te geven om in spoedeisende gevallen snel uitspraak te doen middels het zogeheten kop-staart vonnis. De uitwerking van een met spoed gegeven uitspraak dient echter alsnog zo spoedig mogelijk (in beginsel binnen vier

weken) schriftelijk te worden verstrekt. Pas na ontvangst van de schriftelijke gronden gaan eventuele termijnen (bijvoorbeeld voor het instellen van beroep) lopen.

In artikel 14.10 is bepaald aan wie de uitspraak wordt toegezonden.

Artikel 14.11 schrijft voor dat een kennelijke vergissing c.q. verschrijving door de Tuchtcommissie ambtshalve dan wel op verzoek van de Beklaagde, de Aanklager of de Sportbond worden hersteld. Door deze toevoeging wordt aangesloten bij artikel 31 Rechtsvordering.

Artikel 14.13 schrijft voor dat in de uitspraak van de Tuchtcommissie informatie moet worden opgenomen over de mogelijkheden van beroep (zie ook artikel 16 e.v.). Wanneer dergelijke informatie achterwege wordt gelaten, mag zulks niet ten nadele van de Beklaagde werken. Een termijnoverschrijding zou alsdan (in beginsel) verschoonbaar moeten worden geacht. Uiteraard kan het ISR een abusievelijk niet vermelde passage nasturen, zodat de Beklaagde alsnog wordt geïnformeerd over de juridische mogelijkheden. Dat kan er echter niet toe leiden dat de beroepstermijn de facto wordt verkort.

Artikel 15. Bewijs(maatstaf)

In artikel 15 is opgenomen dat er een “vrije bewijsleer” geldt. Alles kan als bewijs dienen. Het bewijs moet echter wel onderdeel zijn van de procedure. Er moeten door de Tuchtcommissie en/of de Commissie van Beroep geen verrassingsbeslissingen worden genomen. Tevens is het niet de bedoeling dat de Tuchtcommissie en/of de Commissie van Beroep zich baseert op zelf onderzochte feiten die niet (door partijen) in het geding zijn gebracht.

Een veroordeling kan echter, in beginsel, niet op maar één bewijsmiddel worden uitgesproken (*één getuige is geen getuige*). Een veroordeling kan echter wel volgen als de Beklaagde de aantijgingen niet betwist (of zelfs erkent). Zie hiervoor ook de aantekening bij artikel 12. Een uitzondering is gemaakt voor de verklaring van de scheidsrechters en bonds- of wedstrijdofficials. Aan die verklaringen komt een bijzondere bewijskracht toe, mits zij in die hoedanigheid verklaren.

Ook is er één heldere bewijsmaatstaf opgenomen, hetgeen ontbrak in de vorige versie van het algemeen tuchtreglement. In de vorige versie werd namelijk op diverse plekken een andere bewijsmaatstaf genoemd, wat tot een bepaalde mate van onduidelijkheid heeft geleid. Daarom is in dit Algemeen Tuchtreglement aangesloten bij de maatstaf “*comfortable satisfaction*”, wat zich in het Nederlands het best laat vertalen als “voldoende aannemelijk”. Dat is de bewijsmaatstaf welke in het internationale sporttucht recht ook als uitgangspunt te gelden heeft. Voorgaande betekent dat de Tuchtcommissie vrij is om het bewijs te wegen, maar dat er bij een zwaardere aanklacht ook steviger bewijs zal moeten zijn om tot een Bewezenverklaring te komen. Er is aldus sprake van een bepaalde mate van flexibiliteit. Volgens de *comfortable satisfaction*- bewijsmaatstaf kan een feit in ieder geval eerder bewezen worden geacht dan in het strafrecht (*wettig en overtuigend/beyond a*

reasonable doubt). De norm ligt aldus lager dan in het strafrecht. Het is echter onvoldoende om een feit bewezen te verklaren als dit het “meest aannemelijke scenario” is (50%+1%).

Hoofdstuk 3: De beroepsprocedure

Artikel 16. Beroep instellen

In artikel 16.1 is voorgeschreven dat alleen de Aanklager en de Beklaagde in beroep kunnen tegen een uitspraak. De Aangever en de betreffende Sportbond (als dit niet de Aangever was) hebben dat recht niet. Daarmee wordt voorkomen dat de Beklaagde in feite tegenover twee partijen (ISR en de Sportbond) komt te staan én er wordt middels dit artikel een einde gemaakt aan de discussie of een Sportbond een zelfstandig beroepsrecht heeft (hetgeen dus niet het geval is).

Uit artikel 16.2 vloeit voort dat de beroepstermijn vier weken bedraagt, welke termijn gaat lopen op het moment dat de Beklaagde de (gronden van de) uitspraak ontvangt.

Een termijn van vier weken zou voor partijen voldoende tijd moeten zijn om een beroepschrift op te stellen dat voldoet aan de eisen van artikel 16.3. Blijkens artikel 16.4 is er echter een mogelijkheid om binnen voormelde termijn van vier weken een “pro forma” beroep in te stellen. Men krijgt dan de mogelijkheid om (in beginsel) binnen veertien (14) dagen de gronden alsnog aan te vullen, welke termijn gaat lopen op de dag dat het pro forma beroep is ingediend. Het ligt op de weg van het ISR om duidelijk te maken wanneer in het concrete geval de beroepsgronden uiterlijk ingediend moeten zijn, zeker als er nader uitstel wordt verleend. Het is aan de Commissie van Beroep om te beoordelen of uitstel mogelijk is.

Artikel 17. Beroepsprocedure

De beroepsprocedure begint met een “schriftelijke ronde”, bestaande uit het beroepschrift en de reactie daarop.

Artikel 17.2 van het Algemeen Tuchtreglement schrijft voor binnen welke termijn de reactie op het beroepschrift moet worden ingediend. Partijen kunnen nader uitstel verzoeken van veertien (14) dagen. Verder uitstel is mogelijk met toestemming van de Commissie van Beroep. Hoewel maatwerk dus mogelijk is, is in het Algemeen Tuchtreglement wel een termijn opgenomen zodat de snelheid van de procedure bewaakt wordt.

Na de schriftelijke ronde volgt een mondelinge behandeling bij de Commissie van Beroep. Voor die mondelinge behandeling gelden in beginsel dezelfde uitgangspunten als bij de zitting bij de Tuchtcommissie.

Relevant om op te merken is dat in de beroepsprocedure de zaak in zijn volledigheid wordt overgedaan (*de novo*). Dat betekent dat alles weer ter discussie kan worden gesteld (door beide partijen) en ook “fouten” kunnen worden rechtgezet. Zaken die in de beroepsprocedure door partijen niet aan de orde worden gesteld, hoeven echter niet opnieuw getoetst te worden door de Commissie van Beroep (vergelijkbaar met het grievenstelsel in civiele zaken bij de rechtbank/het Hof).

Artikel 18. Uitspraak in de beroepsprocedure

Korthedshalve wordt voor het commentaar op artikel 18 verwezen naar het commentaar bij artikel 14.

In het Algemeen Tuchtreglement is opgenomen dat tegen een uitspraak van de Commissie van Beroep in beginsel geen beroep kan worden ingesteld bij het Court of Arbitration for Sport (CAS) te Lausanne tenzij de statuten van de betreffende Sportbond een dergelijke beroepsmogelijkheid voorschrijven. Het kan namelijk zo zijn dat er op basis van interne regelgeving van een Sportbond, zoals de statuten, een beroep tegen de uitspraak van de Commissie van Beroep bij het CAS mogelijk is. Die situatie is nu ondervangen. Alhoewel dit niet als wenselijk wordt beschouwd, zal aansluiting gezocht moeten worden bij de voorgeschreven procedure in de statuten van de betreffende Sportbond. Als een beroep bij het CAS niet mogelijk is, betekent het niet dat iemand de uitspraak niet meer aan zou kunnen vechten. Een (vernietigings)procedure bij de civiele rechter behoort uiteraard dan nog steeds tot de mogelijkheden.

Hoofdstuk 4: Overige procedurele bepalingen

Artikel 19. Rechten van de Beklaagde

In artikel 19 zijn enkele rechten van Beklaagde opgenomen. Zo mag een Beklaagde zich laten bijstaan door een gemachtigde/ jurist. Het ISR kan een volmacht (*power of attorney*) verlangen waaruit blijkt dat de gemachtigde daadwerkelijk gemachtigd is door de Beklaagde. Bij advocaten is overlegging van een dergelijke volmacht in ieder geval niet vereist.

De Beklaagde mag ook een vertrouwenspersoon meenemen.

In artikel 19.2 is opgenomen dat de Beklaagde niet gehouden is om medewerking te verlenen aan het Onderzoek (overeenkomstig het principe dat men niet mee hoeft te werken aan zijn/haar eigen veroordeling). Voor die benadering is gekozen vanwege het strafrechtelijke karakter dat tuchtrechtelijke procedures in de praktijk vaak lijken te hebben en de effecten die een tuchtrechtelijke procedure op de Beklaagde kunnen hebben. Daarmee is afgeweken van het vorige algemeen tuchtreglement, waarin stond dat een Beklaagde wél medewerking moest verlenen aan

het Onderzoek. Het frustreren van het Onderzoek en/of de tuchtrechtelijke procedure is overigens onder het huidige reglement ook niet toegestaan. Nu kan worden gesteld dat “niet meewerken” hetzelfde is als “frustreren”, maar een onderscheid is hierin te maken. “Niet meewerken” impliceert een “stilzitten” van de Beklaagde, terwijl “frustreren” een “actieve houding” van de Beklaagde inhoudt.

Het niet meewerken aan een Onderzoek kan overigens aan de Beklaagde wél worden tegengeworpen. Het is uiteindelijk aan de Tuchtcommissie en/of de Commissie van Beroep om te beoordelen of dit in een bepaalde situatie wel/niet in de rede ligt. Uitgangspunt zal zijn dat dit wél aan een Beklaagde kan en zal worden tegengeworpen, waardoor bijvoorbeeld sneller kan worden overgegaan tot een Bewezenverklaring (zie ook de aantekening bij artikel 15).

In artikel 19.3 is een verenigingsrechtelijk *ne bis in idem*-beginsel opgenomen. Als feiten eenmaal beoordeeld zijn (door de Aanklager en/of de Tuchtcommissie/ Commissie van Beroep), kunnen die feiten niet nogmaals aan een tuchtrechtelijke aangifte ten grondslag worden gelegd. Uiteraard kunnen zij wél een rol blijven spelen bij de beoordeling of er sprake is van recidive, waardoor de feiten als zodanig in een volgende zaak wel opnieuw een rol kunnen spelen.

Artikel 20. Mediation

In artikel 20 zijn regels opgenomen rondom mediation in een tuchtrechtelijke procedure. Uitgangspunt van mediation is dat dit op vrijwillige basis geschiedt. Een geslaagde mediation kan ertoe leiden dat de Aanklager besluit géén Aangifte te doen tegen de Beklaagde, maar geeft daartoe geen garantie. Met dit artikel is geprobeerd maatwerk mogelijk te maken. Bij veel Aangevers lijkt namelijk in de praktijk weinig behoefte te bestaan aan een tuchtrechtelijke procedure, maar vooral aan een goed gesprek. Dat wordt via mediation mogelijk gemaakt. Tegelijkertijd wordt de functie van het tuchtrecht (het schoon houden van de sport) niet ondergraven, doordat ook in het geval van mediation nog tuchtrechtelijke acties mogelijk zijn, indien dit naar de beoordeling van de Aanklager noodzakelijk is.

In het artikel wordt weliswaar gesproken over “mediation”, maar dat begrip moet niet te beperkt worden uitgelegd. Het gaat niet om de wijze waarop de mediation precies plaatsvindt of onder wiens leiding, maar vooral om de mogelijkheid tot maatwerk waarbij zowel de Aangever, de Beklaagde en de betrokken Sportbond achter een bepaalde aanpak staan.

Artikel 21. Nadere bepalingen getuigen en deskundigen

Het horen van getuigen en deskundigen kan een omvangrijke exercitie zijn. In artikel 21 zijn daarom nadere regels uitgewerkt omtrent het horen van getuigen en deskundigen die de Tuchtcommissie en/of de Commissie van Beroep in staat moeten stellen de procedure binnen de kaders van een behoorlijk proces effectief te laten verlopen.

Speciale aandacht is er voor artikel 21.3 van het Algemeen Tuchtreglement. Daarin is bepaald dat Aangeslotenen verplicht zijn om te getuigen indien de Tuchtcommissie of de Commissie van Beroep hen daartoe heeft opgeroepen. In het Algemeen Tuchtreglement is niet uitgewerkt hoe er moet worden omgegaan met minderjarige getuigen. Uitgangspunt is echter dat zij niet worden opgeroepen, waartoe artikel 21.1 ook voldoende ruimte geeft. Worden zij echter wel opgeroepen, dan moeten zij toch meewerken. Wel wordt dan van het ISR verwacht dat zij passende maatregelen nemen ter bescherming van de minderjarige getuige (waarbij telkens relevant is in wat voor soort zaak zij verklaren, in wiens voordeel zij dat doen, etc.).

Artikel 22. Tenuitvoerlegging

Aan de wijze van de tenuitvoerlegging van een tuchtrechtelijke sanctie is niet tot nauwelijks iets gewijzigd ten opzichte van de vorige versie van het Algemeen Tuchtreglement. De betreffende Sportbond blijft in beginsel zelf verantwoordelijk voor het tenuitvoerleggen van de sanctie.

Wel is in artikel 22.2 van het Algemeen Tuchtreglement opgenomen dat de opgelegde sanctie in beginsel direct moet worden uitgevoerd, tenzij uitdrukkelijk in het Schikkingsvoorstel of de uitspraak van de Tuchtcommissie/ Commissie van Beroep anders is bepaald. Er is dus mogelijkheid tot maatwerk, zeker als een Beklaagde expliciet verweer voert tegen de directe uitvoering van een sanctie. Als er geen verweer wordt gevoerd, zal de sanctie echter als uitgangspunt direct moeten worden uitgevoerd.

Artikel 22.3 van het Algemeen Tuchtreglement is van vergelijkbare aard. Daarin is namelijk bepaald dat een beroep de werking van de eerdere uitspraak niet opschort (vergelijk de situatie waarin er hoger beroep wordt ingesteld tegen een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis van een rechtbank). Van dit uitgangspunt kan ook worden afgeweken. Het is aan de Tuchtcommissie en/of Commissie van Beroep daarover expliciet wat te bepalen. Als er bij de Tuchtcommissie géén verzoek is gedaan om van het uitgangspunt af te wijken en/of de Tuchtcommissie heeft daarover niets expliciets overwogen, dan kan dat verzoek nog worden gedaan bij de Commissie van Beroep en zal de Commissie van Beroep zo'n verzoek "normaal" moeten toetsen. Als de Tuchtcommissie heeft overwogen waarom een uitspraak direct moet worden uitgevoerd en een beroep geen schorsende werking heeft, dan zal de Commissie van Beroep terughoudend moeten zijn met het honoreren van een verzoek van de Beklaagde om de tenuitvoerlegging van de sanctie op te schorten. In beginsel kan zo'n verzoek dan alleen worden gehonoreerd als blijkt van nieuwe feiten of omstandigheden.

Artikel 23. Ordemaatregel

Artikel 23 gaat over het opleggen van een ordemaatregel aan de Beklaagde. De mogelijkheid tot het opleggen van een ordemaatregel kan worden gedaan door een Sportbond (al dan niet na advies van de Aanklager) en moet worden gemotiveerd.

De mogelijkheid voor een Sportbond welke op grond van artikel 23 wordt geboden, laat onverminderd de rechten en bevoegdheden van de Sportbond om maatregelen te nemen jegens een (rechts)persoon conform haar eigen reglementen en wettelijke mogelijkheden.

Artikel 24. Kosten

Artikel 24 omvat een regeling omtrent de verdeling van de kosten van een tuchtrechtelijke procedure. Het ISR kan ten voordele van de Beklaagde van deze regeling afwijken.

Hoofdstuk 5: Materieel tuchtrecht

Artikel 25. Overtreding

De definitie van een Overtreding als bedoeld in het Algemeen Tuchtreglement is ruim. Het omvat onder andere iedere overtreding van statuten en reglementen van de Sportbond, inclusief wedstrijdregelingen. Het Algemeen Tuchtreglement is aldus een soort “overkoepelend” reglement op basis waarvan de in artikel 25 lid 1 genoemde zaken kunnen worden aangepakt.

Artikel 25 lid 2 van het Algemeen Tuchtreglement bepaalt dat er alleen sprake kan zijn van een tuchtrechtelijk verwijtbare Overtreding als er sprake is van opzet, schuld, nalatigheid of onzorgvuldigheid van de Beklaagde, tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald. Het is aan de Aanklager om te bewijzen dat hier sprake van is, terwijl een Beklaagde bijvoorbeeld een beroep kan doen op verweren die zijn gebaseerd op “overmacht”.

Er is voor gekozen om geen specifieke bepaling rondom “risicoaansprakelijkheid” in te voeren, waarbij een partij verantwoordelijk wordt gehouden van de gedragingen van een ander (zoals een voetbalclub die verantwoordelijk wordt gehouden voor wangedrag van fans). Het ontbreken van zo’n specifieke regeling wil niet zeggen dat dit geen Overtreding kan opleveren. Het ligt telkens aan de unieke omstandigheden van het geval of de gedragingen van een derde aan een Aangeslotene kunnen worden toegerekend.

Artikel 26. Overtreding Grensoverschrijdend Gedrag

De definitie van een Overtreding Grensoverschrijdend Gedrag als bedoeld in artikel 26 van het Algemeen Tuchtreglement is ruim, mede omdat de definitie van Grensoverschrijdend Gedrag zo ruim is. Het is aan de Sport(bonden) om nadere gedragsregels op te stellen en het ISR zal rekening moeten houden met de specifieke regels die gelden binnen een sport om te beoordelen of er sprake is van Grensoverschrijdend Gedrag. Natuurlijk kan er ook rekening worden gehouden met algemeen maatschappelijk aanvaarde normen.

Hoewel er bewust voor is gekozen om in het Grensoverschrijdend Gedrag-reglement geen specifieke voorbeelden te geven van wat Grensoverschrijdend Gedrag zou kunnen zijn (onder meer om te voorkomen dat daarmee de indruk wordt gewekt dat het ruime begrip alsnog wordt verengd), moet er bij Grensoverschrijdend Gedrag onder meer worden gedacht aan:

- Psychologisch of emotioneel geweld; de opzettelijke handeling tegen een persoon die resulteert in fysieke, mentale, spirituele, morele of sociale schade, waaronder maar niet beperkt tot beledigingen, bedreigingen, aanvallen of verbaal geweld, al dan niet online;
- Fysiek geweld; elke vorm van fysieke agressie, waaronder maar niet beperkt tot slaan (met of zonder voorwerpen), stompen, gedwongen vasthouden, iemand verstikken, schoppen, duwen, etc.
- Overtrainen; het iemand laten doortraineren terwijl diegene gewond of geblesseerd is;
- Verwaarlozing; het nalaten om de nodige zorg of aandacht te bieden aan iemand, zoals een kind, wat kan leiden tot schade, ongemak of achterstand;
- Misbruik van gezag en/of macht; het oneigenlijke gebruik van een positie van invloed, macht of gezag tegen een andere persoon.

Bovengenoemde voorbeelden zijn geenszins een limitatieve lijst van grensoverschrijdende gedragingen. Ook hoeft niet iedere situatie welke mogelijk voldoet aan een van de hiervoor genoemde voorbeelden per definitie Grensoverschrijdend Gedrag op te leveren. Het gaat telkens om de unieke omstandigheden van het geval.

Het voorgaande leidt er ook toe dat er scherpe keuzes gemaakt moeten worden, onder meer in de formulering van de Aangifte.

Opvallend is wellicht dat in het Algemeen Tuchtreglement de definitie van begeleider ontbreekt. Ook dit is een bewuste keuze. Er is bewust voor gekozen om niet een specifieke norm in te voeren voor een begeleider (zoals een trainer of coach). De algemene norm van Grensoverschrijdend Gedrag biedt voldoende ruimte voor maatwerk. Een onderscheid tussen bijvoorbeeld normen voor begeleiders en normen voor (top)sporters wordt niet wenselijk geacht, omdat daarmee de indruk kan ontstaan dat bepaalde normen voor bepaalde groepen minder relevant zijn.

Datzelfde geldt voor het ontbreken van een specifieke bepaling omtrent het aanzetten tot Grensoverschrijdend Gedrag of het doen van een poging daartoe. Dat kan “gewoon” een Overtreding opleveren, maar zal getoetst moeten worden langs de algemene norm van Grensoverschrijdend Gedrag.

Via artikel 26.3 van het Algemeen Tuchtreglement zijn “wedstrijdsituaties” uitgesloten van het Algemeen Tuchtreglement. Via artikel 26.4 van het Algemeen Tuchtreglement is de verhouding tot het Reglement Seksuele Intimidatie weergegeven. Laatstgenoemd reglement gaat voor op het Algemeen Tuchtreglement bij strijdigheid.

Artikel 27. Overtredingen tijdens de tuchtprocedure

In artikel 27 zijn enkele zaken opgenomen rondom overtredingen die tijdens de tuchtrechtelijke procedure een Overtreding opleveren. Dat geldt onder meer voor het afleggen van een valse verklaring. Als een Beklaagde dus een verklaring aflegt welke op gespannen voet staat met de waarheid, moet dat als separate Overtreding worden aangemerkt en separaat worden gesanctioneerd (waarvoor dan in beginsel een nieuwe procedure moet worden gevolgd, doch welke gevoegd met de hoofdzaak behandeld kan worden). Ook het onder druk zetten van een getuige levert een Overtreding op.

In artikel 27.2 is opgenomen dat het niet-naleven van een ordemaatregel die door de Sportbond is opgelegd aan de Beklaagde, een Overtreding oplevert. Ook hiervoor geldt dat dit als een separate Overtreding moet worden aangemerkt en aldus separaat moet worden gesanctioneerd, waarbij dan wederom geldt dat deze procedure gevoegd kan worden met de hoofdzaak en aldus gelijktijdig behandeld kan worden.

Artikel 28. Sancties

Er worden op basis van het Algemeen Tuchtreglement “sancties” opgelegd. Er is gekozen voor deze terminologie, omdat daarmee beter duidelijk wordt dat het tuchtrecht op zichzelf geen punitief doel heeft. Straffen is dus geen doel op zich. Het gaat erom dat de maatregelen die worden opgelegd een corrigerend effect hebben op de groep als geheel, zodat de gedragsregels binnen de sport correct worden nageleefd.

In artikel 28.1 van het Algemeen Tuchtreglement worden de diverse sancties benoemd. Daarbij wordt opgemerkt dat de zaken waarin sancties zijn opgelegd gepubliceerd zullen worden.

De berisping houdt een officiële veroordeling in van bepaald gedrag van de Beklaagde.

Het verbod c.q. de schorsing om deel te nemen aan één of meer activiteiten binnen de Sportbond wordt als sanctie opgelegd voor een bepaalde duur en/of voor bepaalde activiteiten.

Het verbod om één of meer aan Aangeslotenen van de Sportbond toegekende rechten uit te oefenen is gericht op het beperken van de bewegingsvrijheid van de Beklaagde, geldend voor bijvoorbeeld bepaalde ruimtes, omgang met bepaalde personen, groepen of teams, inzage van bepaalde dossiers, aanwezigheid bij bepaalde wedstrijden, trainingen of vergaderingen, zulks voor de door de Aanklager of de Tuchtcommissie dan wel Commissie van Beroep bepaalde duur.

Het verbod tot het uitoefenen van één of meer functies binnen de Sportbond wordt als sanctie opgelegd wanneer de Overtreding in de uitoefening van een bepaalde functie is begaan. Deze sanctie kan op de betreffende functie, maar ook op door de Aanklager of de Tuchtcommissie dan wel Commissie van Beroep te bepalen andere functies betrekking hebben.

Een schorsing wordt als sanctie opgelegd wanneer de Overtreding zo ernstig is dat enerzijds niet met een lichtere straf kan worden volstaan en anderzijds een royement een te zware straf is, dit naar het oordeel van de Aanklager of de Tuchtcommissie dan wel Commissie van Beroep. Gedurende de schorsing kan de Beklaagde geen functie en lidmaatschapsrechten uitoefenen, noch deelnemen aan activiteiten van de Sportbond en blijven de uit het lidmaatschap voortvloeiende verplichtingen onverkort op hem van toepassing. In overleg met de Beklaagde kunnen hem tijdelijk bijzondere taken die hij in de ruimste zin van het woord uitvoert ten behoeve van een Sportbond/Sportvereniging worden opgelegd.

Bij een schorsing kan vanaf een eis c.q. Schikkingsvoorstel van schorsing voor de duur van drie maanden tot en met een half jaar aan jongeren onder de 23 jaar deelname aan de Halt-training Sport en Gedrag I worden aangeboden. Bij succesvolle deelname aan deze training wordt de sanctie in een voorwaardelijke sanctie omgezet. Bij een schorsing kan vanaf een eis c.q. Schikkingsvoorstel van schorsing voor de duur van langer dan een half jaar, aan jongeren onder de 23 jaar deelname aan de Halt-training Sport en Gedrag II worden aangeboden.

Het royement wordt uitgesproken wanneer de Overtreding zo ernstig is dat er sprake is van een in ernstige mate in strijd handelen met de statuten, reglementen of besluiten van de Sportbond. Gedurende een eventueel beroep tegen het royement is de Beklaagde geschorst.

Bij het opleggen van de sancties kan een samenloop ontstaan tussen het sporttuchtrecht en andere rechtsgebieden, zoals het arbeidsrecht. Het ISR doet er goed aan zich hier rekenschap van te geven (zodat de sanctie ook in het concrete geval passend is en blijft), maar hoeft zich daar niet door te laten leiden. Een en ander zal aldus ook ter sprake moeten komen in de motivering, net zoals dat geldt voor de overige omstandigheden van het geval. De motiveringsplicht en het idee dat ook de sancties aansluiten op de concrete omstandigheden van het geval, doet niet af aan de mogelijkheid dat het ISR werkt met een "standaard-sanctie-beleid". Het betekent echter wel dat telkens moet worden beoordeeld of het toepassen van dergelijk beleid niet leidt tot buitenproportionele gevolgen voor de Beklaagde.

Indien de Overtreding betrekking heeft op Grensoverschrijdend Gedrag, kan bij de sanctionering rekening worden gehouden met de relatie waarbinnen het Grensoverschrijdende Gedrag plaats heeft gevonden. Bepaalde gedragingen kunnen bijvoorbeeld aan een trainer of coach zwaarder worden aangerekend, dan dat vergelijkbare gedragingen aan een atleet worden toegerekend.

Hoofdstuk 6: Overige bepalingen

Artikel 29. Berichtgeving door partijen

In artikel 29 is vastgelegd dat correspondentie in het kader van de tuchtprocedure in beginsel digitaal (dus per e-mail) plaatsvindt. Als dat niet mogelijk is, zal er via (aangetekende) post worden gecommuniceerd. Partijen dienen het meest actuele e-mailadres van het ISR te gebruiken zoals op de website vermeld.

Artikel 30. Berichtgeving aan partijen

In artikel 30 is vastgelegd dat correspondentie in het kader van de tuchtprocedure in beginsel digitaal (dus per e-mail) plaatsvindt. Als dat niet mogelijk is, zal er via (aangetekende) post worden gecommuniceerd. De gegevens die bij het ISR dan wel de Sportbond bekend zijn, zijn de gegevens welke worden gebruikt (tenzij door een partij gedurende het proces andere gegevens worden doorgegeven).

Artikel 31. Onafhankelijkheid en wraking

Artikel 31 garandeert een onafhankelijke en onpartijdige besluitvorming. In dat kader is er ook een wrakingsmogelijkheid gecreëerd, waarbij de Aanklager, Casemanagers en/of leden van de Onderzoekscommissie, Tuchtcommissie, dan wel de Commissie van Beroep kunnen worden gewraakt. De Kamervoorzitter van de Tuchtcommissie dan wel de Kamervoorzitter van de Commissie van Beroep beslist over de gegrondheid van het wrakingsverzoek.